

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 2/22
24.2.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА и др., због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, одлучујући о жалбама бранилаца окривљених, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр. 1097/20 од 20.09.2021. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Марка Петровића и у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Светлане Шћепановић – Маркочевић, дана 24. фебруара 2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Светлане Шћепановић – Маркочевић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Марка Петровића, а пресуда Првог основног суда у Београду К.бр. 1097/20 од 20.09.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 1097/20 од 20.09.2021. године, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ, па су осуђени на казне затвора у трајању од по 2 године, у коју казну се окривљеном АА урачунава време проведено у притвору, који је одређен решењем Првог основног суда у Београду Кв.бр.1552/20 од 19.11.2020. године, а који му се рачуна од 25.11.2020. године, када је лишен слободе, па до 20.09.2021. године, када му је притвор укинут.

Оштећени ВВ и ГГ, сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП, упућени су на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени АА и ББ, сходно одредби члана 264 став 4 ЗКП, ослобођени су плаћања судских трошкова и паушала и исти падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Светлана Шћепановић – Маркочевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи и блаже казни окривљеног АА у смислу одредбе члана 206 став 4 КЗ или да пресуду укине и предмет врати на поновно суђење, те да о датуму и времену одржавања седнице већа обавести одбрану, а у случају да је потребно да се одржи претрес пред другостепеним судом да би се због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања известили или поновили изведени докази, да се на тај претрес позове одбрана и окривљени;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Марко Петровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, окривљеног ББ ослободи одговорности за кривично дело које му је стављено на терет, односно да преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног осудити за кривично дело из члана 206 став 4 КЗ, изрећи му санкцију предвиђену законом за то кривично дело или да укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, те да бранилац буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.3/22 од 10.01.2022. године, предложио је да се жалбе бранилаца окривљених одбију као неосноване и побијана пресуда потврди у целисти.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Марка Петровића, као и у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Светлане Шћепановић – Маркочевић, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду мишљење надлежног јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА побија се првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка, тако што се наводи да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, а разлози који су дати су нејасни и противречни, изрека је неразумљива, јер је нејасно које конкретно радње је окривљени предузео, а које представљају битне елементе бића кривичног дела које му је стављено на терет. Даље се жалбама бранилаца окривљених оспорава чињенично стање, па се жалбама истиче да није доказано да су окривљени одузели новац од оштећених, да су искази оштећених контрадикторни, да није утврђено ко је гасио цигарету на руци оштећеног ГГ, те да нема доказа да су се окривљени претходно договорили да изврше кривично дело, јер су неко време заједно са оштећенима седели и пили у парку, па је због дејства алкохола дошло до расправе и шамарања, а окривљени ББ је вратио џепни сат оштећеном ДД, из чега произилази да окривљени нису имали намеру да стекну не малу имовинску корист.

По оцени Апелационог суда у Београду, побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се у изјављеним жалбама указује, имајући у виду да је првостепени суд на основу изведених и савесно оцењених свих доказа, који су ближе означени у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнете одбране окривљених, правилно извео закључак о постојању чињеница, како оних које чине обележје кривичног дела у питању, тако и чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљених према учињеном кривичном делу, изрека пресуде је јасна и разумљива и садржи све што у смислу одредаба ЗКП треба да садржи, па су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених оцењени неоснованим.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање, тако што је најпре ценио одбране окривљених, посебно чињеницу да је окривљени АА након извршења кривичног дела делимично признао извршење кривичног дела, да би касније износио контрадикторне наводе, па је првостепени суд нашао да је оваква измењена одбрана окривљеног АА неживотна и нелогична, јер је супротна исказу оштећеног ВВ, коју је суд прихватио, а који је потврдио да је окривљени лице које је извршило кривично дело на начин који је описан у диспозитиву оптужног акта, а што су потврдили и искази оштећеног ДД и ГГ, посебно јер су ови искази у сагласности са осталим изведеним доказима. Првостепени суд је ценио одбрану окривљеног ББ, који није оспорио да је употребио силу у виду насиља према тада малолетном ДД, када му је ударио пар шамара, ни да је окривљени АА одузео мобилни телефон од малолетног ВВ, али је нашао да су делови одбране окривљеног ББ кроз фазе поступка неусаглашени, а током целог поступка тврдио је да није узео новац од оштећеног ДД, нити да га је претресао, што првостепени суд не прихвата, нашавши да је оваква одбрана окривљеног ББ неуверљива и неживотна, јер је оштећени сведок ВВ потврдио да су им окривљени рекли да испразне џепове, мисли да су од ДД узели све што је имао, није могао то да гледа док су њега претресали, а оштећени сведок ДД је истакао да је на њихово тражење извадио неки новац, а мисли да је било око 1.500,00 динара, да је новац узео окривљени који му је прво тражио сат.

По оцени овог суда, првостепени суд је правилно прихватио исказе оштећеног ВВа, као и оштећених сведока ГГ и ДД, што је детаљно и јасно образложио, при чему је узео у обзир да постоје незнатне разлике у исказу оштећеног ВВа из претходног поступка и исказа са главног претреса, али је уважио протек времена од седам година, трауму коју је сведок доживео као последицу кривичних дела, па је правилно закључио да сведок није био контрадикторан и нејасан, а при чему је овакав исказ сведока потврђен и записником о препознавању лица од 01.10.2014. године који је састављен у службеним просторијама МУП РС, ПУ за град Београд, УКП VI одељење из кога произилази да је окривљени ББ препознат од стране сведока оштећеног ВВ са несумњивом сигурношћу од 100% као један од извршилаца наведеног кривичног дела, при чему је оштећени у својству сведока и на главном претресу потврдио да се оба извршиоца предметног кривичног дела налазе у судници и да су му познати од критичног догађаја, па је овај суд нашао да су супротни жалбени наводи бранилаца окривљених неосновани.

Да је критичном приликом од оштећеног ДД одузет новац у износу од око 1.500,00 динара потврђено је исказом оштећеног ДД који је испитан у својству сведока, а у односу на чињеницу да је предметни мобилни телефон одузет од ВВ, а не од ГГ, првостепени суд је утврдио сагласним исказима оштећених. Дакле, по оцени овог суда правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање на основу исказа оштећених, које је детаљно и јасно образложио, као и материјалних доказа у списима предмета, а при чему је довољно разјаснио одлучне чињенице и за свој закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд, а жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се даје сопствена оцена изведених доказа, оцењени су неоснованим.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених АА и ББ стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ, а што наводима жалби није доведено у сумњу. У том смислу неосновани су наводи жалби бранилаца окривљених којима се истиче да се у радњама окривљених евентуално стичу елементи кривичног дела разбојништва из члана 206 став 4 КЗ, имајући у виду да је правилно првостепени суд квалификовао радње окривљених, јер су окривљени претресали оштећене, захтевајући да им предају све што имају уз речи “Ајде извртите све џепове”, не знајући претходно да они код себе имају око 1.500,00, односно 50,00 динара и да је окривљени АА од оштећеног ВВ одузео мобилни телефон, чију тачну вредност није могао знати у том тренутку, а што указује на намеру окривљених да присвајањем туђих покретних ствари прибаве противправну имовинску корист која није мала, због чега су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима, имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и овим околностима је дао адекватан значај. Суд није нашао олакшавајуће околности на страни окривљеног АА, а од отежавајућих околности ценио је његову ранију осуђиваност за истоврсна кривична дела, као и чињеницу да су оштећени ДД, ВВ и ГГ у време извршења кривичног дела били малолетници. Такође, првостепени суд није нашао олакшавајуће околности на страни окривљеног ББ, а од отежавајућих околности је ценио ранију осуђиваност окривљеног и то за истоврсна кривична дела, као и чињеницу да су оштећени ДД, ВВ и ГГ у време извршења кривичног дела били малолетници. Стога је првостепени суд правилно окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 2 године, у коју му се рачуна време проведено у притвору од 25.11.2020. године до 20.09.2021. године, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 2 године, при чему је првостепени суд правилно узео у обзир да су окривљени АА и ББ правноснажно осуђивани за истоврсно кривично дело, па у овој правној ствари не може да се примени институт ублажавања казне, а у складу са одредбом члана 57 став 3 КЗ није им могуће изрећи казну испод границе прописане одредбом члана 206 став 1 КЗ, нити неку другу блажу врсту санкције, коју предвиђа Кривични законик, а што је прихватио и овај суд.

За овакву своју одлуку у образложењу пресуде првостепени суд је дао разлоге, које је у свему као правилне прихватио и овај суд, а који жалбеним наводима бранилаца окривљених нису доведени у сумњу.

Имајући у виду степен кривице окривљених и околности под којима је кривично дело учињено и по налажењу овог суда изреченим казнама затвора у потпуности ће се остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар

Ирена Јушковић,с.р.

Председник већа-судија

Зоран Савић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић